

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 542/2011

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti A & J E.-I., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. I. H., T., pre namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 20/2010 z 24. mája 2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Cob 127/2009 z 25. augusta 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti A & J E.-I., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. septembra 2011 doručená sťažnosť spoločnosti A & J E.-I., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. I. H., T., pre namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 20/2010 z 24. mája 2011 (ďalej len „najvyšší súd“) a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Cob 127/2009 z 25. augusta 2009.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že 31. decembra 2008 bol registrovému Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „registrový súd“) podaný návrh na zápis sťažovateľky do obchodného registra. Registrový súd zaslal sťažovateľke výzvu na odstránenie nedostatkov podania z 8. januára 2009, na základe ktorej sťažovateľka doručila registrovému súdu podanie zo 17. februára 2009, ktorým predložila zmenený a upravený návrh na zápis do obchodného registra. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla: *„V intenciách výhrad registrového súdu z 8. 1. 2009 boli v pozmenenom návrhu zo 17. 2. 2009 (vrátane jeho príloh) uvedené už aj poštové smerovacie čísla pri zahraničných bydliskách dvoch spoločníkov a predovšetkým boli zo slovenských korún na eurá premenené menovité hodnoty na základe rozhodnutia konateľky ako štatutárneho orgánu spoločnosti v súlade s ustanoveniami generálneho zákona o eure v spojení s ustanoveniami Obchodného zákonníka v znení generálneho zákona o eure. Konkrétne jednu z príloh pozmeneného návrhu tvorilo rozhodnutie konateľky (štatutárneho orgánu) spoločnosti zo dňa 13. 2. 2009 o premene menovitých hodnôt vkladov spoločníkov a základného imania spoločnosti zo slovenských korún na eurá [ktoré bolo konateľkou vydané v súlade s ustanoveniami § 10 až § 12 generálneho zákona o eure v spojení s ustanoveniami § 141 ods. 1 a § 768e Obchodného zákonníka v znení generálneho zákona o eure] a zároveň ďalšiu z príloh pozmeneného návrhu tvorilo zosumarizované úplné znenie spoločenskej zmluvy zo dňa 16. 12. 2008 o založení spoločnosti E.-I. s tým, že toto úplné znenie spoločenskej zmluvy [teda nie nová spoločenská zmluva] bolo zosumarizované, vyhotovené a podpísané konateľkou spoločnosti dňa 13. 2. 2009 v súlade s ustanoveniami § 141 ods. 3 Obchodného zákonníka a zároveň zohľadňovalo ustálenú súdnu judikatúru.“*

3. Registrový súd oznámením z 23. februára 2009 upovedomil sťažovateľku o odmietnutí vykonania zápisu do obchodného registra. Sťažovateľka podala 16. marca 2009 proti odmietnutiu vykonania zápisu námietky, o ktorých registrový súd uznesením sp. zn. 32 Nsre/74/2009 z 30. marca 2009 rozhodol tak, že námietky proti odmietnutiu

vykonania zápisu do obchodného registra zamietol. Proti uzneseniu registrového súdu sp. zn. 32 Nsre/74/2009 z 30. marca 2009 podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 Cob 127/2009 z 25. augusta 2009 tak, že uznesenie registrového súdu sp. zn. 32 Nsre/74/2009 z 30. marca 2009 potvrdil.

Sťažovateľka podala následne proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 Cob 127/2009 z 25. augusta 2009 dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Obdo 20/2010 z 24. mája 2011 tak, že dovolanie odmietol z dôvodu, že podľa odvolacieho súdu nebolo dovolanie podľa § 237 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) prípustné.

4. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla: *«Dovolací Najvyšší súd SR ani odvolací Krajský súd v Bratislave (ale v zásade už ani prvostupňový Okresný súd v Bratislave I) pri svojom konaní a rozhodovaní nerešpektovali a nezohľadnili (ani pokiaľ ide o nedostatočné a nepreskúmateľné odôvodnenie ich rozhodnutí) ústavnoprávne a medzinárodnoprávne garantované základné právo navrhovateľky na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces vrátane ich imanentných súčasti a princípy, ktoré zahŕňajú aj princíp materiálnej spravodlivosti, právo na postup konajúcich súdov pri procese v súlade so zákonom, právo na postup súdu podľa princípu „iura novit curia“ ... ale tiež zahŕňajú princíp rovnosti všetkých účastníkov súdnych konaní pred zákonom aj pri rovnakom súdnom riešení rovnakých alebo porovnateľných súdnych záležitostí, ako aj právo na riadne odôvodnenie vydaného rozhodnutia tak, aby dávalo odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania a s uplatnenými nárokmi a argumentmi účastníkov konania (teda navrhovateľa)». Napadnuté uznesenia sú podľa sťažovateľky arbitrárne a trpia „ústavne neakceptovateľnými nedostatkami, ktoré sa týkajú predovšetkým nerešpektovania a nezohľadnenia ustanovení európskeho práva (práva ES/EÚ) o prechode z národnej meny na menu euro a nadväznej slovenskej zákonnej úpravy o prechode z pôvodnej slovenskej meny (slovenských korún) na menu euro.“*

Ďalej sťažovateľka uvádza, že *„Dovolací Najvyšší súd SR ani odvolací Krajský súd v Bratislave sa pri svojom konaní a rozhodovaní vôbec nezaoberali s argumentáciou a vo svojich uzneseniach nepreskúmateľne a arbitrárne zamlčali argumentáciu navrhovateľky (teraz sťažovateľky) o potrebe prerušiť konanie za účelom podania (konkrétne navrhnutej)*

predbežnej (prejudiciálnej) otázky Európskemu súdnemu dvoru (Súdnemu dvoru EÚ/ES). Keďže odvolací Krajský súd v Bratislave a ani dovolací Najvyšší súd SR v rámci svojho procesného postupu neprerušili konanie a nepredložili predbežnú (prejudiciálnu) otázku Európskemu súdnemu dvoru, tak porušili ustanovenia článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (respektíve do 31. 11. 2009 ustanovenia článku 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva) a zároveň tým porušili sťažovateľkino základné právo na zákonného, nezávislého a nestranného sudcu (pričom svojím postupom odňali sťažovateľke aj možnosť konať pred súdom - Európskym súdnym dvorom).

V neposlednom rade dovolací Najvyšší súd SR a tiež odvolací Krajský súd v Bratislave (ale už aj prvostupňový Okresný súd v Bratislave I) v rámci svojho konania a rozhodovania na úkor sťažovateľky (navrhovateľky) hrubo porušil aj princíp rovnosti účastníkov súdnych konaní (vrátane navrhovateľky) pri konaní a rozhodovaní súdov (vrátane konania a rozhodovania súdov vo veciach obchodného registra). Tento princíp rovnosti tvorí imanentnú súčasť ústavnoprávne a medzinárodnoprávne garantovaného základného práva účastníkov súdneho konania (vrátane navrhovateľky) na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces... V tejto súvislosti dovolací Najvyšší súd SR i odvolací Krajský súd v Bratislave (ale tiež prvostupňový Okresný súd v Bratislave I) - aj napriek argumentácii navrhovateľky - pri svojom konaní a rozhodovaní diskriminačne znevýhodnili navrhovateľku (teraz sťažovateľku) v porovnaní s diametrálne rozdielnou súdnu judikatúrou v iných rovnakých prípadoch z hľadiska merita veci (sťažovateľka argumentuje postupom neoznačeného registrového súdu vo veci spoločnosti O. k., s. r. o., V., bez označenia spisovej značky; pozn.). ...

Porušené bolo predovšetkým základné právo navrhovateľky na súdnu ochranu a rovnosť všetkých účastníkov súdnych konaní [ktoré garantuje čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd] a tiež bolo porušené základné právo navrhovateľa na spravodlivé súdne konanie [ktoré garantuje čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach]. Nepochybnou súčasťou predmetných (porušených) základných práv navrhovateľa je tiež (porušené) právo navrhovateľa na náležité odôvodnenie súdnych rozhodnutí a jeho porušené právo na rovnosť všetkých účastníkov v konaní pred súdom, a to z hľadiska rovnosti pre zákonom,

princípov právnej istoty a tiež zákazu diskriminácie pri posudzovaní a riešení rovnakých alebo analogických skutkových a právnych situácií (teda zákazu diskriminácie pri interpretácii a aplikácii právnych predpisov v rovnakých alebo analogických situáciách)....

Osobitne závažná je aj skutočnosť, že dovolací Najvyšší súd SR i odvolací Krajský súd v Bratislave boli pri svojom konaní a rozhodovaní povinné plne rešpektovať a zohľadniť, ale naopak arbitrárne a ústavne neakceptovateľne ignorovali a porušili aj ustanovenia Článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v platnom znení (respektíve do 31. 11. 2009 ustanovenia článku 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva) tým, že si nesplnili zákonnú povinnosť predložiť Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálnu otázku týkajúcu sa výkladu nariadenia Rady (ES) č. 1103/97 zo 17. 6. 1997 o určitých ustanoveniach týkajúcich sa zavedenia eura v platnom znení a nariadenia Rady (ES) č. 974/98 z 3. 5. 1998 o zavedení eura v platnom znení (ktoré boli publikované v kapitole 1 O/zväzku 01 mimoriadneho slovenského vydania Úradného vestníka EÚ z roku 2004 a ktoré podľa čl. 7 ods. 2 druhej vety Ústavy SR majú prednosť aj pred zákonmi Slovenskej republiky). Týmto dovolací Najvyšší súd SR i odvolací Krajský súd v Bratislave v konečnom dôsledku porušil sťažovateľkine základné právo na zákonného sudcu (zákonný súd), ktoré je garantované podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavného zákona č. 23/1991 Zb.), a zároveň v tejto súvislosti porušil sťažovateľkine základné právo na nezávislý a nestranný súd, ktoré je garantované podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenia č. 209/1992 Zb.) a tiež podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (oznámenia č. 120/1976 Zb.).“.

5. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3 Obdo 20/2010 zo dňa 9. 6. 2011 o odmietnutí dovolania navrhovateľky a Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 2 Cob 127/2009-13 zo dňa 25. 8. 2009, ktorým bolo potvrdené prvostupňové uznesenie a tým zamietnuté odvolanie navrhovateľky vo veci týkajúcej sa odmietnutia zápisu sťažovateľky do obchodného registra v súvislosti s postupom pri premene menovitých hodnôt zo slovenských korún na eurá, porušili základné právo sťažovateľky na

súdnou a inú právnu ochranu a na zákonného sudcu (zákonný súd) zaručené podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavného zákona č. 23/1991 Zb.), ako aj základné právo na spravodlivé konanie a na nezávislý a nestranný súd zaručené podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenia č. 209/1992 Zb.) a podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (oznámenia č. 120/1976 Zb.).

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 20/2010 zo dňa 9. 6. 2011 a zároveň zrušuje uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Cob 127/2009-13 zo dňa 25. 8. 2009 a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie a rozhodnutie, pri ktorom je viazaný právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke náhradu trov konania (právneho zastúpenia), ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet sťažovateľkinho právneho zástupcu JUDr. I. H. [so sídlom a. k., T.] a to do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

1. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

2. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

3. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

4. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

5. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

7. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

8. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

9. Podľa čl. 38 ods. 1 listiny nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu aj sudcu ustanoví zákon.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

11. Podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach všetky osoby sú si pred súdom rovné. Každý má úplne rovnaké právo, aby bol spravodlivo a verejne vypočutý nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhoduje buď o jeho právach a povinnostiach, alebo o akomkoľvek trestnom obvinení vznesenom proti nemu. Tlač

a verejnosť môžu byť vylúčené z celého konania alebo z jeho časti z dôvodov morálky, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti alebo vtedy, keď to vyžaduje súkromný záujem strán, alebo môžu byť vylúčené v rozsahu, ktorý je podľa prísnej mienky súdu nevyhnutný pri osobitných okolnostiach, keby zverejnenie prejudikovalo záujmy spravodlivosti; ale každý rozsudok vynesený v trestnej alebo občianskoprávnej veci, s výnimkou prípadov, keď záujem mladistvých osôb vyžaduje iný postup alebo keď sa konanie týka manželských sporov alebo opatrovníctva detí, bude zverejnený.

12. Podľa § 9 ods. 7 zákona č. 659/2007 Z. z. o zavedení meny euro v Slovenskej republike a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 659/2007 Z. z.“) do obchodného registra ani do iných úradných registrov alebo úradných evidencií nemožno odo dňa zavedenia eura vykonávať zápisy údajov vyjadrených v slovenskej mene; tým nie sú dotknuté zápisy údajov o premene majetkových hodnôt zo slovenskej meny na eurá. Konania o návrhoch na vykonanie zápisu údajov vyjadrených v slovenskej mene, ktoré sa začalo a neskončilo pred dňom zavedenia eura, sa preruší so zaslaním výzvy navrhovateľovi na zmenu alebo doplnenie podaného návrhu tak, aby navrhovaný zápis údajov bol vyjadrený v eurách.

13. Podľa § 15c ods. 2 zákona č. 530/2003 Z. z. o obchodnom registri a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ak sa má konanie o návrhu na zápis údajov vyjadrených v slovenskej mene prerušiť podľa osobitného predpisu (§ 9 ods. 7 zákona č. 659/2007 Z. z.), súd bezodkladne zašle navrhovateľovi výzvu na zmenu alebo doplnenie návrhu, v ktorej určí 30-dňovú lehotu na vykonanie zmeny alebo doplnenie návrhu. Ak súdu nedôjde v určenej lehote zmenený alebo doplnený návrh na zápis, súd pokračuje v konaní a do piatich pracovných dní odmietne návrh na zápis; o tomto následku musí byť navrhovateľ vo výzve poučený.

III.

Sťažovateľka sťažnosťou adresovanou ústavnému súdu namieta, že napadnuté uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 20/2010 z 24. mája 2011 v spojení s uznesením

krajského súdu sp. zn. 2 Cob 127/2009 z 25. augusta 2009 v súvislosti s rozhodovaním o odmietnutí zápisu sťažovateľky do obchodného registra (z dôvodu nedostatkov návrhu na zápis – úpravou výšky vkladu spoločníkov a základného imania zo slovenských korún na eurá uskutočnenou rozhodnutím konateľky z 13. februára 2009 a vyhotovením úplného znenia spoločenskej zmluvy z 13. februára 2009 podpísanej konateľkou predtým, ako bola spoločnosť sťažovateľky vôbec zapísaná do obchodného registra) sú arbitrárne a také, ktorými bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces, a to najmä základné právo na zákonného sudcu, práva na nezávislý a nestranný súd a princíp rovnosti účastníkov súdneho konania.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 20/2010 z 24. mája 2011

1.1. Sťažovateľka podala dovolanie proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 Cob 127/2009 z 25. augusta 2009 z dôvodov podľa § 237 písm. f) a g) OSP, t. j. z dôvodu, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, a z dôvodu, že rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Obdo 20/2010 z 24. mája 2011 odmietol dovolanie z dôvodu, že nebol naplnený dôvod prípustnosti dovolania. Keďže najvyšší súd nepovažoval dovolanie za prípustné, hmotnoprávnymi dôvodmi uvedenými v dovolaní sa nezaoberal.

1.2. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že pokiaľ ide o zákonné dôvody podaného dovolania podľa § 237 písm. g) OSP, sťažovateľka okrem označenia ustanovenia § 237 g) OSP v podanom dovolaní nenamietala, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, a túto skutočnosť nezistil najvyšší súd ani z obsahu spisu. Najvyšší súd sa zaoberal skúmaním existencie závažných procesných väd v zmysle § 237 písm. f) OSP, pričom s ohľadom na dovolacie námietky sťažovateľky sústredil svoju pozornosť na skúmanie otázky, či postupom súdu bola sťažovateľom odňatá možnosť konať pred súdom, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP. Najvyšší súd k jednotlivým námietkam sťažovateľky konštatoval: „*Postup súdu, ktorý namieta*

navrhovateľ v dovolaní a označuje ho za neznámy z dôvodu, že súd neakceptoval námietky navrhovateľa z 13. 03. 2009 a ich doplnenie z 26. 03. 2009, nerešpektoval podľa navrhovateľa európske právo na nezákonne a ignoroval a porušil ústavnoprávne a medzinárodné garantované princípy pre prechod zo slovenských korún na menu euro, porušil princípy kontinuity, negarantoval základné právo navrhovateľa ako účastníka konania na spravodlivý súdny proces, odvolací súd nepovažuje za taký postup súdu, ktorým by bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom. Nevyhodnocovanie a neodôvodňovanie diskriminačného rozdielu a byrokratický šikanózný postup a rozhodovanie pri neakceptovaní premeny námietok vzhľadom na opačný postup súdov tej istej súdnej sústavy, nie je taktiež možné označiť za postup súdu, ktorým bola odňatá možnosť účastníkovi konania konať pred súdom. V danom prípade ide iba o tvrdenie navrhovateľa, ktoré nie je ničím konkrétnym konkretizované, nesprávnosť posúdenia namietaná navrhovateľom ako aj námietka, že konajúce súdy sa nevysporiadali s relevantnými dôkazmi a právnymi otázkami súvisiacimi so skutkovými a právnymi otázkami sa nedá taktiež označiť za postup súdu, ktorým bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom. Z ustanovenia § 120 ods. 1 O. s. p. jednoznačne vyplýva, že súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná a nevykonanie navrhnutých dôkazov účastníkom konania sa nedá považovať za postup súdu, ktorým by bola odňatá možnosť účastníkovi konania konať pred súdom. Nedostatky doterajšieho súdneho konania a rozhodovania namietané na strane 6 dovolania sa taktiež týkajú posúdenia a správnosti napadnutého rozhodnutia z hľadiska konkrétneho právneho ustanovenia obchodného zákonníka, ale nie porušením procesného práva účastníka, ktorým porušením by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Z obsahu dovolania /strana 6-15/, ktoré je v podstate právnym rozborom ustanovení Obchodného zákonníka a posúdenia všeobecne známych skutočností ohľadné poštových smerovacích čísiel pri zahraničných bydliskách, Najvyšší súd Slovenskej republiky nemôže kvalifikovať ako postup súdu, ktorým sa, odňala navrhovateľovi túto možnosť konať pred súdom. Namietané porušovanie medzinárodných garantovaných základných práv navrhovateľom nieje dôkazom ale iba vyjadrením nespokojnosti s rozhodnutiami prvostupňového a odvolacieho súdu, čo nemôže byť dôkazom o tom, že konajúce súdy ich postupom odňali účastníkom konania možnosť konať pred súdom. Právny záver navrhovateľa, že obidve rozhodnutia sú prepíato formalistické

a diskriminačné, taktiež nie je možné označiť za postup súdu, ktorým bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom. Odvolávanie sa navrhovateľa na súdnu judikatúru ohľadne práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 51 Ústavy Slovenskej republiky, že reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana v zákonom predpokladanej kvalite dostane bez toho, aby sa mu ukladali v spojitosti s jej uplatnením povinnosti, ktoré zákon v súvislosti s uplatňovaním jeho uvedeného práva od účastníka nevyžaduje. Najvyšší súd Slovenskej republiky z hľadiska posúdenia či ide o dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. považuje za právne irelevantné. V danom prípade prvostupňový súd nepochybil, keď vyzval účastníka konania na strane navrhovateľa výzvou mu doručenou doplniť jeho návrh na zápis do obchodného registra, ktorý postup sa nedá označiť za postup súdu, ktorý ukladá účastníkovi povinnosti v súvislosti s uplatňovaním jeho práva, ktoré zákon nevyžaduje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe takto zisteného a posúdeného stavu nedospel k záveru, že súdy ako prvostupňový tak aj súd odvolací ich postupom konania zabránili navrhovateľovi možnosť konať pred súdom, a teda podľa odvolacieho súdu nebol naplnený dôvod prípustnosti dovolania s poukazom na ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p.“

1.3. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu rozhodne nevykazuje znaky svojvoľnosti alebo arbitrárnosti a závery v ňom uvedené v súvislosti s rozhodovaním o prípustnosti dovolania sťažovateľky podľa § 237 písm. f) a g) OSP nie sú ústavne neudržateľné, tak ako to tvrdí sťažovateľka. Najvyšší súd v napadnutom uznesení podľa názoru ústavného súdu primeraným spôsobom reagoval na námietky sťažovateľky a vysvetlil dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie, preto toto rozhodnutie nemožno považovať za arbitrárne, respektíve nepreskúmateľné.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou

opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

1.4. Keďže ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, sťažnosť sťažovateľky v časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 20/2010 z 24. mája 2011 podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Cob 127/2009 z 25. augusta 2009

2.1. Sťažovateľka podala proti napadnutému uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 Cob 127/2009 z 25. augusta 2009 dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Obdo 20/2010 z 24. mája 2011. Sťažovateľka teda využila možnosť podania opravného prostriedku proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu.

2.2. Vo vzťahu k namietanému uzneseniu krajského súdu ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky. Preto, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

2.3. Podľa právneho názoru ústavného súdu po zistení nedostatku právomoci v konaní pred ústavným súdom už nie je potrebné skúmať, či sú alebo nie sú splnené ďalšie procesné podmienky. Tomuto postupu totiž bráni zistený nedostatok neodstrániteľnej

procesnej prekážky spočívajúci v nedostatku právomoci ústavného súdu (podobne sp. zn. PL. ÚS 3/98).

2.4. K namietanému porušeniu práv uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Cob 127/2009 z 25. augusta 2009 ústavný súd uvádza, že v danom prípade bolo v právomoci najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu, čo vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 Cob 127/2009 z 25. augusta 2009 odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy.

2.5. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, o ďalších nárokoch sťažovateľky ústavný súd nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2011